

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/313/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618201717
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7618201717.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Oľgy Mičietovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobkyne L. U., T. XX.XX.XXXX, Y. XXX, právne zastúpenej JUDr. Jánom Slovinským, advokátom, Spišská Nová Ves, Štefánikovo nám. 13 proti žalovanej I. I. Č., T. XX.X.XXXX, G. T. D., H. XXX/X, právne zastúpenej JUDr. JCLic. Tomášom Majerčákom, PhD., advokátom, Košice, Južná trieda 28 o zaplatenie 41.500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, 11C/10/2018-285 z 11. júla 2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (v ďalšom „súd prvej inštancie“ prípadne „súd“) predmetným rozsudkom uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 41.500 eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 30.000 eur od 1.5.2016 do zaplatenia a zo sumy 11.500 eur od 3.4.2017 do zaplatenia (výrok I.), zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania (výrok II.), priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu (výrok III.) a uložil povinnosť žalovanej zaplatiť svedkovi I. I. N. svedočné vo výške 45,74 Eur (výrok IV.).

2. Rozhodol tak o návrhu žalobkyne, ktorým žiadala uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 41.500 eur spolu s príslušenstvom ako aj o návrhu žalovanej, ktorý podala v priebehu konania na jeho prerušenie.

3. V odôvodnení rozsudku súd okrem iného uviedol skutkové okolnosti, na základe ktorých si uplatnila žalobkyňa svoj nárok proti žalovanej vo výške istiny 41.500 eur s prísl. titulom vrátenia pôžičky: žalovaná niekedy na prelome mesiacov marec - apríl 2016 oslovila žalobkyňu o pôžičku finančnej hotovosti v sume 30.000 eur, peniaze boli žalovanej vyplatené v dvoch splátkach po 15.000 eur v priebehu niekoľkých dní, kde na oboch stretnutiach spolu s ňou odovzdával peniaze i jej priateľ I. I. N., po odovzdaní peňazí došlo 6.4.2016 k uzavretiu Dohody o splátkach, v ktorej boli dohodnuté na úhradu dlhu vo výške 30.000 eur splátky v sume 2.200 eur mesačne so splatnosťou k 25. dňu v mesiaci počnúc aprílom 2016. Vo februári 2017 žalovaná opätovne kontaktovala žalobkyňu s potrebou požičať si finančnú hotovosť. Pôžička bola dohodnutá na sumu 11.500 eur, táto bola odovzdaná žalovanej v deň podpisu dohody o splátkach 28.2.2017, pri odovzdaní finančnej pôžičky bol prítomný I. I. N.. Pôžička bola poskytnutá na jeden mesiac t.j. s tým, že do 28.3.2017 bude vyplatená. Napriek urgenciám, do dňa podania žaloby nedošlo k úhrade dlhu ani na základe dohody o splátkach zo 6.4.2016 ani na základe dohody z 28.2.2017, čím sa žalovaná dostala do omeškania a okrem istiny si žalobkyňa uplatnila i úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 30.000 eur od 1.5.2016 a zo sumy 11.500 Eur od 3.4.2017. Súd uviedol i stanovisko žalovanej, ktorá vo vyjadrení z 26.4.2018 poprela akékoľvek tvrdenia žalobkyne: nikdy s ňou žiadnu

zmluvu o pôžičke neuzatvorila, žalobkyňa jej nikdy žiadne peniaze neodovzdala. Tvrdila, že žalobkyňa uzavretie zmluvy o pôžičke, ako ani reálne odovzdanie peňazí nepreukázala.

Súd na základe vykonaného dokazovania výsluchom žalobkyne a žalovanej, svedkov I. I. N., I. S. Z. M. G., oboznámením sa s obsahom dohôd o splátkach z dní 6.4.2016 a 28.2.2017, potvrdením od SLSP z 15.6.2018 a vkladoch žalovanej v prospech účtu IBAN SK61 0900 0000 0005 2443 5128, výpismi z účtu žalovanej v SLSP a z účtu žalobkyne takisto vedeného v SLSP, čestným prehlásením I. M. M. z 21.9.2018, dokladom o bezhotovostných vkladoch na účet žalovanej v dňoch 30.3.2017 a 12.2.2017, SMS komunikáciou medzi I. I. N. a žalovanou, detailom platobného príkazu, žiadosťou žalovanej o vystavenie potvrdení o jej vkladoch na účet tretej osoby v období od 1.1.2015 do 31.1.2016, platobných príkazov žalovanej, dohodou o splátkach uzavretou medzi I. I. N. a žalovanou z 12.12.2015, ako aj dohodou o splátkach uzavretou medzi I. I. N. Z. N. Y. z 5.4.2016 a podnetom na začatie trestného stíhania z 23.5.2019 zistil skutkový stav veci, ktorý následne posúdil podľa ustanovení § 657, § 658 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka, ako aj podľa § 150 ods. 1 a 2 a § 151 ods. 1 a 2 CSP. V odôvodnení súd uviedol, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou vyžadujúcou faktické odovzdanie, v tomto prípade finančných prostriedkov, veriteľom dlžníkovi, pričom dôkazné bremeno preukázania faktického odovzdania finančných prostriedkov spočívalo na žalobkyňu. Keďže však žalovaná, uviedol súd, v súlade s § 558 Občianskeho zákonníka písomne, u prvých dvoch pôžičkách 6.4.2016 listinou označenou „Dohoda o splátkach“ a u tretej pôžičky 28.2.2017 rovnako označenou listinou dlh veriteľa/ žalobkyne v plnej výške, a to čo do dôvodu i výšky písomne uznala, došlo k posilneniu postavenia veriteľa, teda žalobkyne. V dôsledku uznania dlhu došlo k vzniku vyvrátiteľnej právnej domnienky, že dlh žalovanej v čase uznania trval. V procesnej rovine uznaním dlhu došlo k obráteniu dôkazného bremena na osobu žalovanej a z toho vyplynula jej úloha viesť svoju procesnú obranu v negativistickom smere a vyvrátiť samotnú existenciu dlhu i prísľub tento dlh splniť. Súd vychádzal z toho, že existenciu pôžičky vo výške 30.000 eur potvrdila žalovaná v listine „Dohoda o splátkach“ zo 6.4.2016, kde písomne dlh vo výške 30.000 eur uznala a zaviazala sa pôžičku splácať v mesačných splátkach 2.200 eur počnúc mesiacom 4/2016; dohoda bola podpísaná oboma zmluvnými stranami. Existenciu pôžičiek i odovzdanie finančných prostriedkov zo strany žalobkyne, potvrdil okrem nej i svedok I. I. N. a nepriamo i svedok S., ktorý v oboch prípadoch prepočítaval peniaze a sledoval ich odovzdávanie od vedľajšieho stola. Existenciu jednej z pôžičiek, uzavretej 6.4.2016, potvrdila i sama žalovaná, ktorá však odmietla, že by išlo o pôžičku poskytnutú žalobkyňou, tvrdiac že veriteľom mal byť I. N. a následne produkujúci dôkazy o úhradách v prospech jeho účtu. Uzavretie ďalšej zmluvy o pôžičke na sumu 11.500 eur 28.2.2017 medzi žalobkyňou a žalovanou so splatnosťou dohodnutou na deň 28.3.2017 potvrdila žalovaná písomne listinou Dohoda o splátkach zo dňa 28.2.2017. Súd podotkol, že v záhlaví tejto „Dohody“ došlo omylom k zámene osobných údajov zmluvných strán, v závere je však podpísaná oboma zmluvnými stranami správne. Žalovaná opäť odmietala, že by išlo o pôžičku medzi ňou a žalobkyňou aj napriek písomnému uznaniu s tým, že znovu argumentovala, že jej úmyslom bolo peniaze si požičať od I. N., s ktorým takto „obchodovala“ opakovane. V konaní preukazovala, že finančné prostriedky plnila I. N., toto potvrdil i svedok M. G.. Namietla pravosť listiny podpísanej dňa 28.2.2017. Súd, vychádzajúc prioritne z obsahu písomných Dohôd o splátkach obsahujúcich uznanie dlhu žalovanou a prísľub uznaný dlh splatiť a podporne i z vyjadrení žalobkyne, svedkov N. Z. S. i čestného vyhlásenia M. M. mal za preukázané, že žalobkyňa reálne poskytla žalovanej finančné prostriedky titulom pôžičky tak, ako to bolo zmluvne dohodnuté a jej dlh vo vzťahu k žalovanej (poznámka súdu: správne k žalobkyňu) v čase uznania trval. Žalovaná síce spochybňovala existenciu zmluvných vzťahov medzi ňou a žalobkyňou a namietala platnosť listiny zo dňa 28.2.2017, neprodukovala však žiadne relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a spochybnenie nároku žalobkyne. Dokazovanie zamerala žalovaná na preukázanie úhrad peňazí svedkovi N., čo však pre toto konanie nebolo relevantné. Existencia takejto formy „obchodovania“ medzi svedkom a žalovanou v konaní nebola sporná, obaja zhodne potvrdili, že žalovaná mala so svedkom uzavretých niekoľko obdobných „dohôd“ a požičiavala si od neho finančné prostriedky opakovane. Obaja zhodne tvrdili, že v prípade poskytnutia pôžičiek v dňoch 5.4.2016 a 6.4.2016 svedok N.V. peniaze nemal, a teda žalovanej mali byť požičané peniaze žalobkyne, takže neexistoval žiaden racionálny dôvod na vrátenie finančných prostriedkov niekomu inému ako veriteľke. Obdobne tomu bolo i u pôžičky uzavretej 28.2.2017. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keď žalovaná zákonným spôsobom nepreukázala, že dlh žalobkyňu uhradila a nepodarilo sa jej ani vyvrátiť samotnú existenciu dlhu i prísľubu tento dlh splniť, súd konštatoval, že v tomto smere žalovaná neunesla svoje dôkazné bremeno. Na základe uvedeného mal súd nárok žalobkyne za dôvodný a uložil preto žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 41.500 eur. V bode 37. odôvodnenia súd skonštatoval, že i v prípade neplatnosti žalovanou namietaných dohôd by táto skutočnosť nemala vplyv na jeho rozhodnutie vo veci, pretože žalovanej by vznikla povinnosť vrátiť žalobkyňu poskytnuté plnenie podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho

zákonníka titulom bezdôvodného obohatenia. Súd rozhodol aj o priznaní úrokov z omeškania žalobkyni a to v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nar. vlády č. 87/1995 Z.z. Úroky z omeškania súd žalovanej priznal vo výške 5 % ročne z priznanej istiny a to tak, ako ich požadovala dňom nasledujúcim po uplynutí náhradnej 5-dňovej lehoty po zániku výhody splátok v zmysle čl. IV ods. 1. a 2. Dohôd o splátkach. Na odôvodnenie výroku, ktorým súd návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol, uviedol v bodoch 42. a 43. odôvodnenia rozsudku, že 10.6.2019 doručila žalovaná návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia trestného konania, ktorého prílohu tvorili podnet na začatie trestného stíhania a podací listok, pričom v návrhu žalovaná uviedla, že 28.5.2019 podala na Okresnú prokuratúru v Spišskej Novej Vsi podnet na trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/ a b/ Trestného zákona na žalovanú, pretože má pochybnosti o pravosti listiny „Dohody o splátkach“ z 28.2.2017 i pravosti podpisu na tejto listine. Súd majúci za to, že vzhľadom na obsah trestného oznámenia ako i na skutočnosť, že platnosť „Dohody o splátkach“ z 28.2.2017 ako i pravosť podpisu na tejto listine (nemajúci ani za zrejme koho podpis je namietaný) mohla žalovaná namietajúť a v tejto súvislosti produkovať resp. navrhovať dôkazy v tomto konaní ale tak neučinila, dospel k záveru, že rozhodnutie o podnete neovplyvní výsledky tohto konania a prerušenie konania by spôsobilo iba jeho zbytočné predĺženie. Preto návrh na prerušenie konania zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa úspechu v spore a keďže žalobe v celom rozsahu vyhovel, priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania. Bez bližšieho odôvodnenia (viď bod 49.) zaviazal súd žalovanú i na náhradu trov dôkazu - svedočného svedkovi I. N., a to vo výške 45,74 eura titulom cestovných nákladov za cestu vlakom na pojednávanie z Bratislavy do Spišskej Novej Vsi a späť.

4. Proti rozsudku, podaním z 23.7.2019 (doručeným súdu elektronicky 24.7.2019) podala odvolanie žalovaná, a to napadla rozsudok vo všetkých jeho výrokoch. Právne odôvodnila podanie odvolania odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ , h/ CSP. Uviedla, že už v konaní namietala uznanie dlhu s tým, že namietala už samotnú existenciu primárneho záväzku - zmlúv o pôžičke. Tvrdila, že uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je akcesorickým zabezpečovacím právnym úkonom, ktorý zabezpečuje primárny záväzok, v tomto prípade zmluvu o pôžičke. Pre platnosť akcesorického právneho úkonu sa vyžaduje preukázanie platnosti primárneho právneho úkonu. Tvrdila, že žalobkyňa nepreukázala poskytnutie pôžičky, nakoľko nepreukázala, že disponovala dostatočnou finančnou hotovosťou na poskytnutie pôžičky a dostatočným a dôveryhodným spôsobom nepreukázala ani odovzdanie peňazí. Keďže žalobkyňa nepreukázala skutočné poskytnutie pôžičky, tvrdila, že žalované zmluvy o pôžičky sú neplatné a teda nemožno ani uznať neplatný záväzok. Namietla v súvislosti s tzv. Prvou dohodou, že sa v nej nachádza iba zmienka o „pôžičke peňazí“, avšak žalobkyňa nepredložila dôkaz, že by bola žalovanej suma 30.000 eur aj odovzdaná, neobstojí ani uznanie dlhu v čl. III tejto dohody ako akcesorický záväzok žalovanej, ktorý vychádza z primárneho záväzku uzavretia zmluvy o pôžičke, nakoľko nemožno uznať neplatný záväzok (zmluvu o pôžičke na sumu 30.000 eur). Mala za vyplývajúce z platnej judikatúry, že vedľajší zabezpečovací záväzok nemôže platne vzniknúť bez existencie platného hlavného zabezpečovaného záväzku. Tvrdila, že súd musí na neplatnosť hlavného úkonu prihliadnuť, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu, z úradnej povinnosti. Poukázala, v týchto súvislostiach, na uznesenie Ústavného súdu SR zn. II. ÚS 303/2011 a rozsudok NS SR z 15. decembra 2009 sp. zn. 2Cdo/293/2008. Žalovaná mala za to, že sa súd v konaní nevyporiadal s predbežnou otázkou platnosti primárnych zmlúv o pôžičke a i napriek vykonanému dokazovaniu nedošiel k záveru, že tieto zmluvy sú ako reálny kontrakt neplatné z dôvodu absencie akýchkoľvek dôkazov preukázania odovzdania sumy 41.000 eur žalovanej zo strany žalobkyne a nevyslovil aj neplatnosť uznania záväzku uvedeného v čl. III tzv. Prvej dohody. Uviedla, že v konaní tvrdila, že žalobkyňa s ňou nikdy neuzatvorila zmluvu o pôžičke na 30.000 eur, ani zmluvu o pôžičke na 11.500 eur, žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné objektívne posúdiť, že disponovala čiastkou 41.500 eur, ktorú by mohla žalovanej poskytnúť z titulu pôžičky peňazí. Uviedla aj, že žalobkyňa sa od nej ani nedomáhala zaplata dlhu a napriek tomu, že jej požičala v apríli 2016 sumu 30.000 eur z ktorých jej žalovaná nevrátila napriek dohodnutým splátkam nič, tak vo februári 2017 mala jej žalobkyňa požičať ďalších 11.500 eur. Mala za nemožné, aby niekto požičiaval finančné prostriedky dlžníkovi, ktorý mu nevrátil ani cent z požičaných 30.000 eur. Tvrdila, že dlh od nej vymáhal svedok N., ktorý jej posielal SMS správy. Mala za preukázané (výpismi z účtu aj svedeckou výpoveďou svedka Schlossera) to, že ona vracala požičané finančné prostriedky svedkovi N., a to v hotovosti aj na účet. Mala za jednoznačné, že finančné prostriedky nepožičiavala žalobkyňa, ale svedok N. a ona - žalovaná žila v presvedčení, že finančné prostriedky má od N., ktorému ich aj vracala. Mala tieto skutočnosti za dôležité pre rozhodnutie vo veci, pričom súd sa s nimi nevyporiadal. Uviedla, že si požičala dňa 6.4.2016 istinu 15.000 eur, ale uznanie dlhu je na sumu 30.000 eur, lebo sú v tejto sume aj úroky, a teda išlo o úroky vo výške

100 % ročne a 10 % mesačne. Podobne tvrdila, že aj vo februári 2017 požičaná suma peňazí bola vo výške 10.000 eur na jeden mesiac s úrokom 1.500 eur, preto bola podpísaná dohoda o uznaní dlhu na 11.500 eur. Napadnúc výšku úrokov tvrdila, že bolo jednoduchšie podpísať dohodu o uznaní dlhu, kde sa uviedla ako požičaná už suma po sčítaní istiny a úrokov a dôkazné bremeno sa prenieslo na dlžníka. Uviedla, že je už konštantná judikatúra súdov, že v prípade úžerníckych úrokov je zmluva v tejto časti neplatná. Tvrdila, že výpismi z účtu preukázala, že naozaj vracala finančné prostriedky N., lebo finančné prostriedky jej požičal on a nie žalobkyňa. Keďže žalobkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že poverila N. vymáhaním pohľadávky, mala žalovaná v tejto spojitosti za potrebné uviesť, že platila finančné prostriedky a dlh splatila N., ktorý bol poverený žalobkyňou. S týmito dôležitými skutočnosťami, namietala, že sa súd vôbec v rozhodnutí nevyporiadal. Uviedla, že v konaní namietala správnosť dohody o uznaní dlhu zo 6.4.2016. Tvrdila, že bola uvedená do omylu, pokiaľ ide o osobu veriteľa a o požičanú čiastku, žalobkyňa spolu s jej priateľom N. zneužili dôveru žalovanej. Uviedla, že formulár, kde vypísala iba svoje osobné údaje a podpísala ho, takto odovzdala N.. Samotný N. potvrdil, že on vpisoval údaje o sume a právny titul, že urgoval splácanie a nepoprel ani to, že mu žalovaná na účet i osobne nosila finančné čiastky. Síce tvrdil, že to mali byť splátky z predchádzajúcich pôžičiek, avšak toto ničím nepreukázal. Ani sa nevedel vyjadriť koľko presne pôžičiek so žalovanou mal uzatvoriť, ani koľko finančných prostriedkov mu žalovaná už vrátila. V prípade Dohody z 28.2.2017, tvrdila žalovaná, že nikdy uzavretá nebola, k pôžičke medzi žalobkyňou a ňou - žalovanou na sumu 11.500 eur nikdy nedošlo, napadla pravosť listiny - „Dohody o uznaní dlhu z 28.2.2017“. V tejto súvislosti, uviedla, že podala 28.5.2019 podnet na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti. V ďalšom žalovaná označila dôkazné prostriedky - výpovede žalobkyne a svedkov N. Z. S. za nedôveryhodné, plné rozporov a protirečení si v podstatných črtách: výpoveď N. spochybnila s tým, že bol druhom žalobkyne a do celej záležitosti bol osobne zaangažovaný a mala za možné, že vypovedal účelovo v prospech žalovanej (poznámka súdu: zrejme žalobkyne), za rozporné mala i výpovede žalobkyne a svedkov N. Z. S., kde žalobkyňa tvrdila, že hotovosť 5.000 eur vybrala ona a N. Z. S. vypovedali, že 5.000 eur vybral z bankomatu N., spochybnila pravdivosť svedeckej výpovede svedka S., nakoľko sa v podstatných rysoch líši od výpovede svedka N. a vo viacerom si protirečí. Žalovaná dodala, že ak by aj svedok S. bol prítomný, o čom ona pochybuje, v kaviarni Admirál 6.4.2016, kedy skutočne došlo k odovzdaniu peňazí a k podpisu Dohody, sám uviedol, že „nesledoval proces pri vedľajšom stole“ a nevie teda dosvedčiť kto a či odovzdal žalovanej peniaze, obdobne aj pokiaľ sa týka druhej pôžičky z februára 2017 poukázala na to, že svedok uviedol, že ani vtedy nebol osobne prítomný pri odovzdávaní peňazí a mala za to, že sa teda nevie vyjadriť k otázke, či došlo k odovzdaniu peňazí, ani kto jej pôžičku vo februári 2017 poskytol, ani kto podpísal a či vôbec podpísal Dohodu z 28.2.2017. Jeho svedecká výpoveď teda nepotvrdzuje vznik zmluvy o pôžičke ako primárneho vzťahu, nakoľko nepreukazuje odovzdanie peňazí žalobkyňou žalovanej. Mala za to, že súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko svedecká výpoveď S. ani čestné prehlásenie I. M. nepreukazujú, že žalobkyňa jej reálne poskytla finančné prostriedky tak, ako to bolo zmluvne dohodnuté a že jej dlh vo vzťahu k žalovanej (pozn. súdu: zrejme k žalobkyňi) v čase uznania trval. Svedeckú výpoveď N. pre pomer k žalobkyňi mala za nevieryhodnú, ktorá na druhej strane nevyvracia tvrdenie žalovanej, že práve s ním v rozhodnom čase uzatvárala zmluvy o pôžičke. Uviedla, že jeho svedecká výpoveď potvrdila, že sám vpisoval údaje do dohôd a teda v nej - žalovanej úmyselne vyvolal, spolu so žalobkyňou, omyl v osobe spolukontrahenta. Na toto poukazovala už v konaní, súd sa týmto vo svojom rozsudku žiadnym spôsobom nevyporiadaval a neposúdil vplyv tejto skutočnosti na platnosť samotných zmlúv a nadväzujúcich dohôd. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej poukázala na to, že tak ako v priebehu súdneho konania i v odvolaní žalovaná v jednej časti popiera existenciu pôžičky, resp. jej platnosť (bod 2. odvolania) a následne uvádza, že si požičala 6.4.2016 istinu 15.000 eur a vo februári 2017 sumu 10.000 eur (bod 5. odvolania). Za absurdnú označila požiadavku žalovanej, aby svedok N. preukazoval svoje tvrdenia, keďže samotná svedecká výpoveď je dôkazným prostriedkom. Dôkazné bremeno v spore nesie žalobca, prípadne žalovaný a nie je možné požadovať od svedka (v danom prípade N.) splnenie dôkazného bremena. Uviedla, že žalovaná nevyužila možnosť požiadať súd, aby podľa § 189 CSP uložil povinnosť svedkovi, aby predložil vec potrebnú na zistenie skutkového stavu. Žalobkyňa uviedla, že žalovaná v celom konaní nepoprela (čo je v súlade so svedeckými výpoveďami N.V. Z. G.), že okrem žalobkyne mala požičané finančné prostriedky aj od svedka N.Č., ktorému ich aj sčasti vrátila. Žalobkyňa potvrdila, že sa vyjadřila, že svedok N. jej mal pomôcť vymôcť peniaze od žalovanej, avšak neuviedla, že bol oprávnený prijať za ňu vrátené finančné prostriedky alebo aby sa so žalovanou dohodla

na splatení dlhu prostredníctvom svedka N.. Pokiaľ sa žalovaná domáhala nedôveryhodnosti svedka N., keďže bol druhom žalobkyne, mala za potrebné poukázať na fakt, že druhom žalovanej v čase poskytnutia finančnej pôžičky bol G.. Poukázala na nález ÚS SR III. ÚS 276/14, z ktorého citovala, že spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné skutočnosti a dôkazy by v prípadoch, keď jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľa a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej prezumpcie nepravdivosti svedeckých výpovedí, či tvrdení účastníkov konania. Za protirečivé označila tvrdenie žalovanej, ktorá na jednej strane tvrdila, že medzi výpoveďami žalobkyne, svedka N.V. G. S. existujú rozpory a sú protirečivé v podstatných črtách a zároveň tvrdila, že medzi nimi došlo k dohode o tom, čo bude obsahom ich výpovedí. Mala za nelogické a absurdné, aby sa takto so svedkami dohodla na obsahu výpovedí. Podané odvolanie označila za špekulatívne a bez logického odôvodnenia, svedčiace o vypočítavosti žalovanej ako predžiť predmetné konanie a znehodnotiť tak výpoveď žalobkyne. Mala skutkový stav zistený súdom prvej inštancie za správne zistený a rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne, navrhla preto, aby ho odvolací súd potvrdil ako vecne správne.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355, § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 a § 365 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a ako vecne správne ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, nakoľko sa odvolací súd s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

7. Žiaden zo žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, iná vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V danom prípade žalovaná neuviedla, v čom vidí prítomnosť touto ňou tvrdeného odvolacieho dôvodu v konaní pred súdom prvej inštancie. Jedine, keďže žalovaná neuviedla, v čom má spočívať tento ňou označený odvolací dôvod, pričom však svoje odvolanie nasmerovala proti všetkým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, vrátane výroku II., ktorým súd zamietol jej návrh na prerušenie konania, môže sa odvolací súd domnievať, že v tomto rozhodnutí vidí vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z obsahu spisu je zrejmé, že podaním zo dňa 10.6.2019 navrhla žalovaná prerušiť konanie pred súdom prvej inštancie v zmysle § 164 CSP z dôvodu, že pre konanie môže mať význam výsledok trestného konania, ktoré začalo 28.5.2019 dorúčením na Okresnú prokuratúru v Spišskej Novej Vsi jej podnetu na začatie trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti, podaného na žalobkyňu z dôvodu, že žalovaná má dôvodné pochybnosti o pravosti listiny - Dohody o splátkach z 28.2.2017, ako aj o pravosti podpisu na tejto listine, ktorú žalobkyňa predložila ako dôkaz a na základe ktorej si uplatňuje nárok na zaplatenie 11.500 eur. Súd v súlade s ust. § 162 ods. 3 CSP návrh na prerušenie konania pri meritórnom rozhodnutí vo veci zamietol s odôvodnením, že tieto skutočnosti žalovaná mohla namietat' a v tejto súvislosti produkovať, resp. navrhovať dôkazy i v tomto (vedenom) konaní, pričom tak neučinila. V súvislosti s tým odvolací súd urobil dopyt na Okresné riaditeľstvo PZ v Spišskej Novej Vsi, či bolo vznesené obvinenie v danom prípade voči konkrétnej osobe a OR PZ v Spišskej Novej Vsi, odbor kriminálnej polície, dňa 4.10.2019 oznámil, že dňa 20.8.2019 uznesením trestné oznámenie odmietol, ktoré oznámenie v danom čase ešte nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko bola podaná sťažnosť proti nemu. Odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná mala možnosť/mohla tie isté skutočnosti, o ktorých urobila oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu, namietat', navrhovať a predkladať o nich dôkazy aj vo vedenom sporovom konaní, pričom tak do ukončenia dokazovania súdom prvej inštancie neučinila, a teda ani zamietnutie návrhu žalovanej na prerušenie konania nie je a nemôže byť takou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napĺňala by tak žalovanou uplatnený odvolací dôvod.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov, môže byť naplnený, len, ak súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky k nesprávnym

skutkovým zisteniam. Odvolací súd nezistil ani naplnenie tohto odvolacieho dôvodu. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy správne vyhodnotil, každý z nich jednotlivo, aj v ich vzájomnej súvislosti, pričom jeho skutkové závery majú plnú oporu, resp. sa v celom rozsahu opierajú o vykonané dokazovanie.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, je daný keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V danom prípade súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia § 558 a § 657 Občianskeho zákonníka a tieto i správne interpretoval.

10. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a len na doplnenie jeho správnosti k námietkam žalovanej v odvolaní uvádza :

11. Nesprávne je chápanie žalovanou inštitútu občianskeho práva „uznania dlhu“, a to že sa jedná o akcesorický zabezpečovací právny úkon, zabezpečujúci primárny záväzok - zmluvu o pôžičke, vychádzajúc z ktorého chápania, mala za to, že keď namietla platnosť primárneho záväzku (tvrdiac, že žalobkyňa nepreukázala poskytnutie pôžičky, nakoľko nepreukázala, že disponovala dostatočnou finančnou hotovosťou na jej poskytnutie a nepreukázala odovzdanie peňazí), nemôže byť platný ani akcesorický zabezpečovací právny úkon.

Avšak zo zákonného znenia § 558 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva to, že ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, zakladá to vyvrátiteľnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania existoval. Táto právna domnienka znamená, že v prípade sporu nemusí veriteľ dokazovať, že dlh v čase uznania existoval, ani jeho výšku, ale dlžník, ktorý by to namietal musí preukázať, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol, napríklad splnením, alebo inak. Znamená to, že v danom prípade tak boli založené vyvrátiteľné právne domnienky o existencii dlhov žalovanej voči žalobkyni z pôžičiek. V súvislosti s námietkami žalovanej to znamená, že žalobkyňa, ani nebola povinná preukazovať reálne odovzdanie peňazí a ani, pokiaľ sa týka námietky, že nepreukázala, že disponovala finančnou hotovosťou, takáto skutočnosť sa pri pôžičke vôbec nepreukazuje (námietka je celkom právne irelevantná). Je teda úplne „scestné“ a nesprávne tvrdenie žalovanej, že neobstojí uznanie dlhu v čl. III. Dohody ako akcesorický záväzok vychádzajúci z primárneho záväzku - uzavretia zmluvy o pôžičke, ktorá je zmluvou neplatnou, keďže „nemožno uznať neplatný záväzok“.

12. Dôvodné nie je ani poukazovanie žalovanej na uznesenie ÚS SR zn. III. ÚS 303/2011, pretože v tunajšom prípade súd nevychádzal z preukázania podpísania zmluvy o pôžičke, ale vychádzal predovšetkým, zo založenej vyvrátiteľnej domnienky o uznaní dlhu podpísaním Dohody žalovanou, ako aj z preukázania reálneho odovzdania peňazí, na základe výpovedí žalobkyne a aj svedkov. Citácia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/293/2008 je vytrhnutá z kontextu a tak isto nesúvisí s tunajším sporom.

13. Právne irelevantné sú úvahy žalovanej, že sa od nej žalobkyňa ani nedomáhala zaplata dlhu, a že ak jej nič nevrátila z tzv. prvého dlhu, je nemožné, aby „niekto o rok požičiaval peniaze dlžníkovi, ktorý mu nič nevrátil z požičaných 30.000 eur“.

14. Pokiaľ sa týka tvrdení žalovanej, že žila v presvedčení (na základe toho, že dlh od nej vymáhal svedok N., že jemu vracala finančné prostriedky v hotovosti, aj na účet) sú tieto tvrdenia o jej presvedčení v príkrom rozpore s ňou podpísanými písomnými Dohodami o splátkach, ktoré podpisovala žalovaná ako dlžník so žalobkyňou ako veriteľkou. Splátky resp. platby mala žalovaná platiť na účet veriteľky, t.j. žalobkyne označený v predmetnej Dohode. Žalovanou preukazované platby však uhradzovala evidentne na iný účet, resp. hotovosti odovzdávala nie žalobkyni, ale svedkovi N., pričom nebolo sporné, že medzi nimi dvomi existovali vzájomné záväzkovo-právne vzťahy, obsahom ktorých bolo poskytnutie i týmto svedkom žalovanej finančných prostriedkov; nebolo predmetom konania začatého žalobkyňou proti žalovanej skúmanie týchto vzťahov v rozsahu väčšom, než sa nimi zaoberal súd prvej inštancie.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že tak ako v konaní pred súdom prvej inštancie, žalovaná i v podanom odvolaní odporuje sama sebe, ako na to poukázala vo vyjadrení k odvolaniu i žalobkyňa, keď najskôr žalovaná spochybňuje existenciu zmlúv o pôžičke z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala reálne odovzdanie peňazí, a následne v ďalších svojich námietkach napáda neprimeranosť úrokov z pôžičiek

a má za potrebné uviesť, že si požičala 6.4.2016 istinu 15.000 eur (neuvádza od koho) a „uznanie dlhu je na 30.000 eur, lebo sú v tejto sume i úroky“, a podobne tvrdí, že „vo februári 2017 požičaná suma bola 10.000 eur s úrokom 1.500 eur, preto bola podpísaná dohoda o uznaní dlhu na 11.500 eur“ (t.j. potvrdzuje uzavretie zmlúv o pôžičkách).

16. Následne opäť rozporuplne žalovaná uvádza, že vracala finančné prostriedky z prvej i druhej pôžičky svedkovi N., lebo jej ich on požičal, pritom zároveň uviedla, že keď ho žalobkyňa poverila vymáhaním, tak platila finančné prostriedky a dlh splatila jemu, ktorý bol poverený žalobkyňou, majúc za to, že sa s týmito skutočnosťami súd prvej inštancie nevyporiadal, čo však nie je pravda (viď bod 35. odôvodnenia). Súd uviedol, že žalovaná dokazovanie zamerala na preukázanie úhrad peňazí svedkovi N., čo však nebolo pre konanie relevantné, pretože nebolo sporné medzi nimi, obaja tak žalovaná ako i svedok zhodne potvrdili, že mali medzi sebou uzavretých niekoľko dohôd, na základe ktorých si žalovaná opakovane požičiavala od svedka finančné prostriedky. Pokiaľ sa týka dôkazného bremena, že žalovaná platbami uhrádzanými či už na účet alebo v hotovosti do rúk svedka N. splatila dlh voči žalobkyne, bolo dôkazné bremeno za okolností, že mala dlhy aj voči svedkovi, na žalovanej (preukázať, že konkrétne realizované platby boli určené na úhradu dlhu/-ov z pôžičky/-iek od žalobkyne) a žalovaná toto dôkazné bremeno neuniesla. Nesprávne sa žalovaná domnievala a uvádzala, že podľa nej mal svedok N. preukázať jej obranu spočívajúcu v tom, že ňou uhrádzané splátky mali byť splátkami z pôžičiek, ktoré nesporne medzi sebou mali.

17. Nepreukázané zostali tvrdenia žalovanej, že bola uvedená (v prípade Dohody zo 6.4.2016) do omylu pokiaľ ide o osobu veriteľa i požičanú čiastku. Tvrdenie žalovanej, ktorým napadla pravosť listiny - Dohody z 28.2.2017, a to že ju nikdy nepodpisovala a nikdy od žalobkyne 11.500 eur neobdržala je tvrdením bez akéhokoľvek dôkazu, a teda bez unesenia dôkazného bremena.

18. Za irelevantné (nepodstatné) a i nedôvodné má odvolací súd spochybňovanie žalovanou dôveryhodnosti svedkov N. Z. S. (ako aj výpovede žalobkyne) ohľadne ich výpovedí o pôvode požičaných peňazí. Táto okolnosť nie je právne dôležitá a preto nie je dôvodné, aby bola predmetom dokazovania pri uplatňovanom nároku žalobkyne z pôžičky poskytnutej žalovanej, pričom odvolací súd poukazuje na samotnou žalovanou uvedené tvrdenie v bode 13. jej odvolania, v ktorej prvej vete je obsiahnuté tvrdenie žalovanej, že dňa 6.4.2016 skutočne došlo k odovzdaniu peňazí a k podpisu Dohody (v kaviarni Admirál).

19. Je teda z vyššieuvedeného zrejmé, že sa odvolací súd s odvolacími námietkami žalovanej, o tom že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom, nestotožnil. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil ním vykonané dôkazy a to tak jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti nespochybniteľne preukazujú skutkový stav tak, ako ho na ich základe zistil a ustálil súd prvej inštancie: Žalovaná podpísaním dohôd o splátkach založila vyvrátiteľné právne domnienky, že jej dlh/-y voči žalobkyne v uvedených dňoch podpísania dohôd existoval/-i. Bolo preto na žalovanej preukázať opak a to, že takýto dlh neexistoval alebo zanikol. Aj keď žalovaná v rôznych obmenách skutkových okolností toto stále tvrdila, svoje tvrdenia nepreukázala. Navyše, odvolací súd má za to, zhodne so súdom prvej inštancie, že svedeckými výpoveďami svedkov N. Z. S. bolo preukázané i reálne odovzdanie peňazí a to v dvoch prípadoch požičania sumy po 15.000 eur (spolu 30.000 eur), a výpoveďou svedka N. bolo preukázané reálne odovzdanie sumy 11.500 eur, a to vo všetkých troch prípadoch v kontexte žalovanou podpísaných Dohôd. To všetko vytvára nespochybniteľný skutkový stav, z ktorého súd prvej inštancie vyvodil i správne právne závery.

20. Podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodol i o trovách odvolacieho konania a to podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobkyne, ktorá bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala.

21. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).